

fenhed. En saadan Bestemmelse har man i den tilsvarende tyske Arveafgiftslov, og den hører naturlig hjemme paa enhver Arveafgiftslov. Men lige saa intetsigende synes mig den Argumentation, som den højtærede Finansminister fremførte mod en videregaaende Forhøjelse af Indkomst- og Formueskatten. Det glædede mig at høre, at den højtærede Finansminister var enig med mig om, at der ikke var nogen Fare for en Udvandring af Rigdommen, at den i hvert Fald laa ganske udenfor det sandsynliges Grænse. Hvad han frygtede, var kun, at en Forhøjelse skulde friste for stærkt til Defraudationer, idet man fordulgte den virkelige Indtægt og Formue. En saadan Fare er efter min Mening kun til Stede, hvor det gælder Indførelsen af en ny Skat, derimod ikke, hvor en saadan Beskatning i Forvejen foreligger, hvor Autoriteterne altsaa i Forvejen have Lister over Indkomst og Formue liggende for sig. Naar en Mand hidtil har været opført med en Formue paa 1 Mill. Kr. eller en Indtægt paa 50,000 Kr., og han nu pludselig efter den forhøjede Skats Indførelse begynder at opgive lavere Formue eller Indkomst, ville Myndighederne i de allerfleste Tilfælde være i Stand til at tage Forbryderen i Kraven. Den højtærede Finansminister fremsatte disse Grunde. Jeg ser ikke, at disse skattetekniske Betæneligheder holde Stik. Jeg ser ikke, at vi af den Grund skulde være pligtige til at opgive vore Krav om, i hvilken Retning en demokratisk Skattereform maa gaa.

Den højtærede Finansminister beklagede, at hans Skattereform ikke syntes at ville vinde Tilslutning fra vor Side, og han moraliserede lidt over, at vi havde brugt alt for stærke og voldsomme Udtryk ved at kalde disse Skatter udbytteriske, brutale o. s. v. Det forekommer mig dog, at vi have været nogenlunde moderate. (Alfred Christensen: Det maa De ikke sige!) Naa, det maa jeg ikke sige, men i alt Fald nogenlunde maadeholdne. Men jeg har dog for mit Vedkommende været fristet til at bruge langt stærkere Udtryk. Jeg behøver blot at henvise til det Udtryk, jeg forleden nævnte, en Udtalelse af det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) til Karakteristik af de nye Skatter. Man tør dog ikke vente, at det ærede Medlem fra Ringkøbing, som sikkert nærer de allervenligste Følelser overfor den høje Regering og ønsker den alt muligt Held til dens velsignelsesrige Gerning, i sit Blad vil give Plads for en Betegnelse, der

var alt for ubillig, og han lader dog en af sine Indsendere skrive, at der skal her øves Bedrageri mod de demokratiske Anskuelse.

Men, siger den højtærede Finansminister videre, vi kunne ikke paa nogen Maade sammenstille det, der finder Sted herhjemme, med tysk Skattelovgivning, og henviste mig til at gaa ind i mit Løn-kammer og anstille et saadant Forsøg og saa se, hvad Resultat jeg kom til. Jeg har allerede efter bedste Evne anstillet et saadant Forsøg, og jeg finder, at disse to Skattelovkomplekser, det tyske og det danske, i alt væsentligt ere af samme Støbning. Jeg vil ikke tvistes med nogen om, at der er en Gradsforskel mellem dem, men en Væsenforskel finder jeg ikke, og jeg tror, at den højtærede Minister maa være belavet paa den samme Stemning herhjemme, som er opstaaet i Tyskland og som vel den 12. Januar vil give sig Udslag i Tyskland, ligesom den en Gang vil give sig Udslag herhjemme. Ja, siger den højtærede Finansminister saa, men det er ikke Fornødenhedsartikler, som skulle beskattes, det er væsentlig Genstande af Luksuskarakter. Men dér maa vi huske, at naar vi ville bedømme det hele Skattekompleks, baade det fra i Aar og det fra i Fjor, maa vi ikke anlægge moralske eller hygiejniske Synspunkter, men nøgternt og objektivt se paa, hvilke Varer der er indgaaet i den almindelige Befolknings daglige Forbrug. Og i den Forstand maa jo unægtelig Øl og Brændevin utvivlsomt siges at tilhøre de almindelige Forbrugsartikler og ikke at kunne regnes til Luksusartikler lige saa lidt som Kaffe, som jeg dog er sikker paa, at den højtærede Finansminister ikke vil kalde en Luksusvare. Og dertil kommer, at netop disse to Varer ubestrideligt repræsenterer et Underklasseforbrug, idet Vin og fremmede Spirituosa i stor Udstrækning træde i Stedet for dem, naar man kommer op i Overklassen; saa jeg tror ikke, det kan bestrides, at disse to Skatter blive virkelige Separatskatter paa Fattigfolk. Og desuden er det jo ikke blot disse to Skatter, der er Tale om, men ogsaa hele det samlede Skattekompleks fra Aar og i Fjor, ogsaa Jernbanetaksternes Forhøjelse, baade Persontaksterne og Godstaksterne, hvilke sidste vel ville blive væltede over paa Forbrugerne, fremdeles Portoforhøjelsen, Kultolden og Stempelafgiften paa billige Lejekontrakter; jeg tror, at man er fuldt berettiget til at karakterisere hele dette Skattekompleks med fuldt saa skarpe Ord, som jeg har tilladt mig